

Petrișor Peiu. Revoluția celor opt milioane de ostatici ai Chinei și “pragmatismul” Occidentului

written by [Marginalia] | August 21, 2019

Romania, Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia și Bulgaria au fost cedate de către Winston Churchill (cu binecuvântarea ulterioară a lui Franklin Delano Roosevelt) către URSS, la 9 octombrie 1944, în baza unei însemnări cu pixul pe un servetel, un act de un cinism îngrozitor, care a marcat soarta a sute de milioane de nevinovați. Un gest similar, mai bine “impachetat”, mai abil “vândut” televiziunilor și analiștilor, s-a produs în 1984, apoi în 1997 și s-a repetat în 1999. Peste 30 de milioane de chinezi au fost “cedați” regimului comunist de la Beijing, fără a fi întrebați vreodată ce fel de viitor își doresc.

Au trecut 70 de ani de la caderea Chinei sub comunism și lumea occidentală mimează că nu a înțeles încă bine ce se întâmplă în China și nu a învățat cum să reacționeze la expansiunea uriașei țări asiatice. A fost, mai ales în timpul ultimilor 40 de ani, foarte comod pentru vestici să mimeze că nu văd adevărata natură a statului chinez. În ultimele patru decenii, Occidentul a asistat, cu indiferență sau chiar cu simpatie, la construcția și revarsarea globală a unui imperiu care simulează respectarea regulilor și participarea responsabilă la viața planetei. Sub faldurile cuceririi de noi piete, politicienii europeni și americani au încurajat dualitatea perversă a Puterii de la Beijing: o economie semi-liberă și un control politic absolut, ferm și dur. E comod, fără îndoială, să îți savurezi berea cu guler pe Unter den Linden, minunându-te de zgărie-norii din Shanghai, dar ignorând mii de morți și de torturați.

În afara Chinei comuniste, există încă trei Chine mai mici, unde chinezii și-au găsit tot ceea ce nu puteau avea în teritoriul controlat de urmașii lui Mao. În afara Chinei comuniste au rămas multe milioane de chinezi care și-au

cautat si si-au gasit drumul spre libertate si prosperitate, dupa modelul occidental.

Prima si cea mai mare China libera este insula *Taiwan*, cu o suprafata de doar 35.000 kmp (cam cat Republica Moldova) si o populatie de 24 milioane de locuitori. Pe micuta insula taiwaneza supravietuieste *de jure* statul modern chinez infiintat in ianuarie 1912, odata cu victoria revolutiei Xinhai, sub conducerea primului presedinte al Republicii China, doctorul Sun Yat-Sen, intemeietorul partidului Kuomintang. Comunistii lui Mao Ze-dong, care au preluat controlul Chinei continentale in 1949, au infiintat un stat comunist cu capitala la Beijing, fortandu-l pe generalul Chiang Kai-shek sa declare Taipei- capitala provizorie a Republicii China, de acum inainte redusa la insula Taiwan.

Pragmaticii politicieni occidentali au construit politica globala impreuna cu China comunista a lui Mao Ze-dong, lasand Taiwanul in afara ansamblului politic al Organizatiei Natiunilor Unite. Astazi, mica insula este cea mai mare economie si cea mai populata tara din afara ONU. Taiwan este a 22-a cea mai mare economie a lumii, cu un PIB de 1.234 miliarde de dolari (metodologia PPP-a preturilor comparabile), chiar inaintea Poloniei, o tara dubla ca populatie si de 12 ori mai intinsa. **Ca sa intelegem cam pe unde se afla Taiwan, sa notam ca performanta economica a acestei insulite este un PIB/locuitor cu mult peste 50.000 dolari, adica dubla fata de Romania. Taiwan este a 15-a tara din lume, dupa criteriul performantei economice, al 21-lea exportator mondial, fiind intre primele 10-15 state din lume la indicii de dezvoltare umana, competitivitate, educatie, sanatate si drepturi civile si libertati.**

Taiwan se afla printre primele 15 state ale globului si in ceea ce priveste speranta medie de viata, cu aproape 80 de ani. In spatele acestui succes, Taiwan-ul ascunde, totusi o drama: aceleasi puteri globale care fug ca dracul de tamaie de posibilitatea Re-unirii Romaniei cu Basarabia, aceiasi diplomati fuduli care se indoapa cu creveti pe la receptii, aceiasi lideri globali care ii condamna pe opt milioane de chinezi la prizonierat si la moarte lenta sub un regim opresiv, ei bine, aceiasi, cu un cinism comparabil cu cel al lui Churchill, ii obliga pe cei 24 de milioane de taiwanezi sa se lase convinsi sa fie absorbiti de China comunista, refuzandu-le alt viitor.

Pe bratul estic al estuarului fluviului Pearl se afla adevarata nestemata chinezeasca, o suprafata de numai 1.100 kmp, cu doar 7,4 milioane de locuitori, "regiunea administrativa speciala" Hong Kong. Cei doar 7,4 milioane de oameni de acolo constituie a 44-a economie a lumii, cu un PIB/locuitor de peste 65.000 dolari (a zecea performanta a lumii – de doua ori si jumatate mai mult decat Romania) . Hong Kong-ul are un PIB/locuitor dublu fata de cel al Uniunii Europene. Dublu! Unul dintre marile centre financiare ale planetei, Hong Kong este al zecela cel mai mare exportator al lumii, al noualea cel mai mare importator global, are a 13-a cea mai tranzactionata moneda de pe mapamond si este a saptea cea mai mare putere comerciala. Acest oras este cea mai mare aglomeratie de oameni bogati din lume (numarul celor cu averi nete de peste 30 milioane dolari), cea mai mare aglomeratie de zgarie-nori din lume (in jurul portului Victoria), este pe primul loc in lume la competitivitate si libertate economica, iar populatia

sa se bucura de una dintre primele zece pozitii globale ca speranta de viata.

Pe bratul vestic al estuarului aceluiasi fluviu Pearl se afla a treia China din afara Chinei comuniste, o suprafata de numai 115 kmp (din care doar 32 kmp de uscat) unde locuiesc aproape 700.000 oameni, in cea mai dens populata zona a globului. Macao este raiul pe pamant, expresia ultima a celui mai excentric si mai complet imperiu al tuturor timpurilor, taramul celei mai fascinante bucatarii a planetei, o combinatie uluitoare a unui fond chinezesc si a vocatiei universale a natiunii portugheze. **Cei 667.000 de locuitori ai Macao produc un PIB de peste 78 miliarde de dolari (metodologie PPP), cu o valoare a indicatorului PIB/locuitor de peste 118.000 dolari (a doua din lume, dupa Qatar)** . Acest oras are un teritoriu recuperat din mare in proportie de doua treimi, are o industrie a jocurilor de noroc de sapte ori mai mare decat Las Vegas-ul, este a noua cea mai mare destinatie turistica de pe planeta si are a patra cea mai mare speranta de viata din lume.

Spre comparatie cu aceste trei paradisuri economice, China comunista, subiectul principal al idolatriei progresistilor de pe intreg mapamondUL, are o performanta mai mult decat mediocra: a 73-a cea mai buna performanta economica globala, cu un PIB/locuitor de numai 18.000 dolari, cam la nivelul a doua treimi din performanta Romaniei. Din acest punct de vedere, **miracolul economic communist chinezesc a produs o tara mai saraca decat Bulgaria, Turkmenistan, Belarus sau Guineea ecuatoriala...**

Pentru a intelege proportiile dintre gradul de dezvoltare din cele trei Chine ne-comuniste si China comunista, mai repetam o data cifrele sintetice: **PIB/locuitor in China este de numai 18.000 dolari, de mai mult de trei ori mai putin decat in Taiwan, de patru ori mai putin decat in Hong Kong si de sase ori mai putin decat in Macao.** Practic, fata de aceste teritorii, **China se afla inca in epoca preistoriei.**

Ei bine, Partidul Communist, care conduce China continentala, nu se pricepe prea bine la economie, dar se pricepe, in schimb, la opresiune, manipulare si diplomatie. Astfel incat, pas cu pas, China comunista a fermecat Occidentul cu dimensiunile sale gigantice (peste 1,4 miliarde de locuitori, cam o cincime din populatia globala), dar mai ales cu piata sa, considerata infinit gonflabila. Diplomatii si politicienii occidentali au tratat statul fondat de Mao Ze-dong, cel mai mare criminal din istoria umanitatii, cu "pragmatism", deschizandu-i larg portile tuturor institutiilor internationale, crezand ca, astfel, isi vor rezerva pe vecie o piata nesatula. Globalizarea s-a bazat pe piata chineza, scenariile de dezvoltare ale lumii intregi se bazeaza inca pe "potentialul" de crestere al Chinei.

Mao si regimul sau au batut toate recordurile posibile in ceea ce priveste crimele in masa si extinctiile de populatii. Numai in timpul "*Marelui Salt Inainte*" (o denumire cum numai in China comunista putea sa apara!!!), au fost ucisi, inclusiv prin foamete sau tortura, un numar de oameni similar cu numarul total de victime ale celui de-al doilea razboi mondial, adica aproximativ 45 milioane de vietii omenesti. Regimul Mao a ucis, asadar, in numai patru ani, mai mult de doua Romanii. Inspaimantator. China comunista a fost, in egala masura cu URSS, o creatie a diavolului, un templu al crimei si al ororilor dar, pentru ca s-a rupt de statul lui Lenin si Stalin in anii 60,

Occidentul a inchis ochii si s-a facut ca nu vede sangele de pe mainile bandei celor 4 (*"Siren bang"* in scrierea oficiala romanizata a dialectului mandarin, *Hanyu Pinyin*), compusa din *Jiang Qing* (sotia lui *Mao Ze-dong*), *Zhang Chun-qiao*, *Yao Wen-yuan* si *Wang Hong-wen*.

In schimb, Occidentul (cu Franta si Marea Britanie foarte entuziaste) a crezut de cuviinta sa accepte, la ONU, rezolutia initiata de Albania (!) pentru a accepta China comunista ca fiind detinatorul de drept al locului chinezesc de membru permanent in Consiliul de Securitate, in 25 octombrie 1971. 36 de ani mai tarziu, in iulie 2007, acelasi Occident, refuza dreptul Taiwan-ului de a deveni membru ONU, imbratisand teoria dreptului Chinei comuniste de a re-uni toate teritoriile locuite de chinezi sub regulile impuse de Beijing.

Ba mai mult, in 1984, guvernul de la Londra semneaza o declaratie comuna cu Beijing-ul, in baza careia, cedeaza Chinei comuniste Hong Kong-ul in 1997. Nimeni nu s-a gandit sa-i intrebe pe milioanele de cetateni ai Hong Kong-ului ce viitor isi doresc; pur si simplu, Margaret Thatcher, precum odinioara predecesorul ei Winston Churchill, a cedat unui regim opresiv sufletele a sapte milioane de oameni, fara sa ii pese ce isi doreau acestia. Pana la cedarea efectiva din 1997, peste 500.000 de oameni au parasit prosperul oras de pe fluviul Pearl. Chinezii, condusi atunci de catre vulpoiul Deng Xiaoping, au promis 50 de ani de adaptare, sub conceptul "o tara-doua sisteme", timp in care Hong Kong-ul va continua sa fie un teritoriu liber si capitalist. Daca speranta englezilor si a localnicilor a fost aceea ca regimul de la Beijing se va schimba si va renunta la brutalitate si comunism, ei bine, s-au inselat cu totii. Au trecut 22 de ani (aproape jumatate) si nimic nu s-a schimbat la Beijing, doar numele dictatorului, astazi *Xi Jinping*, cel care cumuleaza, pe viata, functiile de Presedinte al tarii, secretar-general al partidului Comunist si presedinte al omni-potentei Comisii Militare Centrale.

Dupa transformarea oficiala a Portugaliei in stat socialist, ca urmare a revolutiei garoafelor din 1974, ideologii marxisti de la Lisabona au pus in practica dictatul Internationalei Idiotilor Utili si au declarat Macao "teritoriu chinezesc sub administrare portugheza", totul sfarsindu-se in 1999, prin cedarea orasului catre China comunista, sub aceeasi promisiune, "o tara-doua sisteme". Si astfel, portughezii, care se pupau frateste cu Ceausescu, au cedat Beijing-ului un oras pe care glorioasa monarhie portugheza il ridicase de la zero, cu 442 de ani in urma...

Pana la urma, de ce nu mai pleaca tinerii protestari din Hong Kong de pe strazi si din cladirile ocupate? Ce i-a determinat sa protesteze? De ce aceasta noua generatie nu mai vrea sa accepte ipocrizia si viata dubla? Pentru ca sistemul "o tara-doua sisteme" nu functioneaza, de fapt, asa cum credem noi, in Europa hranita de veninul televiziunilor aliniate variantei oficiale: de fapt, Hong Kong-ul este condus de la Beijing, zi de zi sunt incercari de a suprima drepturile politice cu 28 de ani mai devreme.

Iata cum este condus orasul cel mai bogat din China: **in fruntea administratiei se afla Seful Executiv al Regiunii Administrative Speciale, numit de catre Consiliul de Stat de la Beijing dintre candidatii propusi (si**

agreati in prealabil de Beijing) de un Colegiu Electoral, de 1.200 membri, dintre care doar jumatate se aleg, iar restul sunt desemnati de catre sindicate, patronate etc. (un fel de Comitetul Oamenilor Muncii, condimentat cu patronii favorizati de Beijing) . Acest Sef (acum se cheama *Carrie Lam*, o tovarasa de nadejde de 62 de ani, o Suzanica Gadea cu ochii oblici), acompaniat de un Consiliu Executiv, cu 32 de membri, toti numiti de Beijing pe o durata nedeterminata, conduce de fapt, orasul: gestioneaza afacerile externe, numeste judecatorii si functionarii publici si aproba sau nu legislatia votata de catre Consiliul Legislativ.

Pentru a nu exista confuzii, toti cei 32 de membri ai Consiliului Executiv sunt de profesie politicieni comunisti. Cam asa vrea Beijing-ul sa aplice conceptul "o tara-doua sistemul": guvernul lui Xi Jin-ping numeste guvernul de la Hong Kong, iar acesta numeste, la randu-i, judecatorii si functionarii publici, ba chiar are puterea de a aproba si legile votate in Parlament. Pana acum, cu chiu cu vai, prosperii si ingeniosii oameni de afaceri din oras au acceptat tacit acest sistem, pentru ca si-au protejat activele valoroase si pentru ca au inteles ca Occidentul i-a parasit in grija Chinei comuniste. Era ca si cum, dupa 1947, puterea comunista de la Bucuresti i-ar fi protejat pe oamenii de afaceri care se alaturasera lui Gheorghe Tatarascu si lui Anton Alexandrescu, asa cum au facut cu intelectualii aliniati, gen Parhon sau Sadoveanu...

Numai ca a aparut o noua generatie, care nu mai poate fi mintita si care nu mai vrea sa traiasca in ipocrizie. Iar tovarasa Lam a propus tocmai acum o lege care sa permita extradarea cetatenilor din Hong Kong in China comunista, ceea ce a declansat cele mai mari proteste din istoria orasului, ajungandu-se la peste doua milioane de oameni pe strazi (unul din patru locuitori).

Ceea ce nu s-a prea spus este adevaratul motiv pentru care oamenii de afaceri sprijina protestele si internationalizarea conflictului: **proiectul de lege presupune si o masura extrem de controversata, posibilitatea ca justitia chineza sa inghete activele detinute in Hong Kong, ceea ce inseamna trecerea de la legislatia britanica (*common law*, protectoare cu afacerile) la legislatia abuziva comunista. Posibilitatea ca uriasese active ale celei mai numeroase populatii de milionari din lume sa poata fi confiscate/inghetate oricand de catre un regim opresiv si arbitrar inseamna moartea economiei prospere din Hong Kong, iar cetatenii au inteles prea bine asta.**

Comunistii de la Beijing au inteles si ei adevarata miza a legii propuse si de aici represiuneA brutala. Intelegem mai bine indarjirea taberelor daca luam in considerare faptul ca **rata condamnărilor in justitia chineza este de 99,9%!!!** (sursa: *AICI – McCoy, Terence, 11 March 2014. "China scored 99.9% Conviction Rate Last Year". The Washington Post*) Pentru moment, legea extradarii a fost retrasa, dar initiatorul, tovarasa Lam, nu a demisionat inca.

Ceea ce se intampla de cateva luni in Hong Kong se aseamana, pana la un punct, cu evenimentele de la Bucuresti. Si aici, ca si acolo, guvernul a vrut sa impuna, in mod abuziv si nedemocratic, o schimbare majora de legislatie, care sa favorizeze abuzurile puterii. Si aici, ca si acolo, tinerii au iesit masiv in strada, protestand impotriva uzurparii puterii. Daca la Hong Kong

rezultatul depinde de toanele liderului absolut de la Beijing, *Xi-fata de ceara*, la Bucuresti, noi am putut decide singuri sa scapam de pericol: poporul a votat impotriva PSD-ului si guvernul acestuia si-a mai infranat avantul demolator. **Practic, ceea ce a facut diferenta a fost faptul ca Romania a fost lasata, in 1989, sa iasa de sub latul comunist si apoi a fost primita in clubul occidental. Hong Kong-ul a fost definitiv parasit in 1997, iar 50 de ani vor trece repede. Asa ca ne-ar face bine la sanatate sa nu mai permitem zecilor de propagandisti sa ne umple ecranele si ziarele cu imaginea unei Chine idilice, pasnica si concentrata pe economie. Sa invatam sa ne temem de China si de alte Chine mai mici si sa ne protejam cat putem de mult legandu-ne cu lanturi de NATO si de UE.**

Text publicat în premieră pe ziare.com